

ПЕТОМИНУТНЕ ПРИЧЕ

ПРИЧЕ О ЖИВОТИЊАМА

Илустровала Ђузи Капизи

ЛИСИЦА И ВРАНА

Руска басна

Шетала се једног дана гладна лисица кроз шуму, дигнуте њушке у потрази за храном. Како је непажљиво ходала, изненада се стровалила у рупу. На све начине се довијала да се искобеља, али авај, рупа је била предубока. Није било друге сем да јој неко притекне у помоћ. Погледала је увис,

али никог није видела. Чекала је тако све док једна врана није слетела на грану изнад рупе. „Хеј, врано, шта тражиш тамо?“, упитала ју је, а врана јој је одговорила: „Тражим црве да нахраним младунце. Мали су и веома гладни.“ „Ех, драга, само траћиш време. Појешћу ти младунце у једном залобају!“, запретила је лисица. Врана се на то уплашила и стала да је моли.

„Ако желиш да их поштедим, мораш да ми донесеш нешто лепо да презалогојим“, одговорила је лукава лисица. Очајна врана полетела је ка селу надомак

шуме. Уграбила је парче
меса са кухињског
прозора, али ју је

умало ухватио пас
чувар. Кад је до-
летела натраг са
сочним комадом

меса у канџа-
ма, сместа га је
бацила у рупу, а
лисица га је смазала
у једном залогоју. Међу-

тим, месо је било преслано,
па је лисица ожеднела. „Ако не желиш да ти смажем децу за

своје птиће, врана је истог трена одле-
тела у село и украла бокал воде,

умакавши и други пут псу
чувару. Лисица се брже-
боље напила воде, а кад
је утолила жеђ, упитала
је врану за помоћ. „Из-
вуци ме одавде, иначе
ће ти деца страдати!“

У жељи да их заштити, врана је из шуме довукла гранчице и бацила их у рупу, све док није направила повелику хумку. Лисица је лако изашла и нашла се на слободи. Али се привикла и да има помоћника који ће јој испуњавати жеље, па је наредила: „Јела сам и пила, али још нисам срећна. Смеје ми се. Хајде, забави ме!“ Врани су дојадили лисичји прохтеви, па се сетила пса чувара који ју је јурио, и смислила план. „Наравно, пријатељице драга. Крени за мном ка селу и обећавам ти да ћеш пући од смеха!“

Кад су стигле у село, врана је слетела на дрвену ограду, а онда се накострешила и надмено заповедила: „Преда мном распростри црвени тепих и донеси ми топлу чорбу за вечеру.“ Лисица је на то праснула у громогласан смех који је допро и до пса чувара. Истог трена пас се устремио ка лисици и потрчао колико га ноге носе. Лисица је, претрнувши од страха, побегла главом без обзира и никада се више у ту шуму није вратила. Тако је малена, оштроумна врана надмудрила злу лисицу.

МАЧКА КОЈА ШЕТА САМА

Кратка прича Радјарда Киплинга

Некада давно све су животиње на свету биле дивље. Пси, краве, овце, свиње, коњи... и тако даље, и тако даље. Жена која је у то време живела с мушкарцем у пећини припитомила је све сем мачке. Мачка је волела да се осами и шета, јер је више од свега на свету ценила слободу и није желела да јој ико заповеда. Али кад је стигла зима, мачка се предомислила. Била је веома лукава, а како је желела да презими на топлом уз обиље хране, одлучила је да ушета у пећину у којој су живели мушкарац и жена.

Одлучна да казни охолу животињу, жена ју је оставила на хладноћи уз кишу и снег. Мачку то није обесхрабрило. Сем што је била лукава, била је и тврдоглава, па је рекла: „Договор кућу гради. Ако ме похвалиш три пута, улазићу у пећину кад год пожелим, хранићеш ме трипут дневно и

направићеш ми фину, мекану постељу за спавање.“ Жена је на то праснула у смех. „Нећу те похвалити ниједном, а камоли три пута.“ Онда је још мало промислила, па додала: „Прихватам. Ако се то деси, добићеш све што желиш.“ Како је време пролазило, жена је у међувремену родила дете и

заборавила на дато обећање.

Једног дана мачка је чула плач новорођенчета, па му је пришла и почела да се умиљава. Мекано и топло крзно мачке сме-ста је умирило бебу.

То је жену усрећило, па јој се омакла похвала:

„Врло добро.“ Мачка се

задовољно насмешила, па је

изашла из пећине и склупчала

се. Те вечери новорођенче је мучи-

ла несаница, те је опет ушетала, пришла му и прела. Убрзо потом дете је затворило очи и заспало. „Дивно!“, ускликнула

је жена, а мачки је заиграо осмех од ува до ува.

Изненада се један миш ушун-њао у пећину и почео да грицка залихе хране.

Мачка није часила ни часа, појурила је миша с једног

на други крај пећине.
Убрзо га је сустигла
и устремила се да га
шчепа. Држећи га у
зубима, дошетала је
до жене да се похвали.
Жена је запањено
узвикнула: „Свака част! Миш
нам је крао храну. Много ти
хвала!“ Била је то и њена трећа

похвала. Мачка ју је подсетила на дату реч, па жена није
имала другог
избора сем да
испуни обећање.
Од тог дана мачке
воле да посећују
људе кад је њима
по вољи, прехране
се и преспавају.
Досад се још није
нашао неко ко би
их припитомио.

МАЈМУН И ДЕЛФИН

Езопова басна

Некада давно у старој Грчкој живео морнар који није имао породицу. Иако је често пловио са посадом, ипак је био веома усамљен. Зато је једног дана на тржници купио мајмуна да му прави друштво. Морнар је мајмуна отад водио свуда са собом и ретко се од њега одвајао.

